

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/62/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220201998
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2220201998.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Daniel Ilavský, v právnej veci žalobcu: Tibor Eke, nar. X.X.XXXX, s miestom podnikania Spojovacia 1009/1, Gabčíkovo, IČO: 35 285 745, zastúpeného advokátom: JUDr. Ľudovít Földes, so sídlom Domašská 11, Bratislava, IČO: 40 231 232, proti žalovaným: 1. A. B. C., nar. X.X.XXXX, adresa D. XXXX/XX, E. F. a 2. G. C., nar. XX.X.XXXX, adresa D. XXXX/XX, E. F., obaja žalovaní zastúpení advokátom: JUDr. Gejza Sidó, so sídlom Malá 13, Dunajská Streda, IČO: 42 289 572, o zaplatenie 2.144,05 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných 1. a 2. proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 11Cb/14/2020-127 zo dňa 8. marca 2022, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovaným 1. a 2. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovaným 1. a 2. povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2.144,05 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 738,77 eura od 15.5.2010 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 473,56 eura od 15.6.2010 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 609,22 eura od 15.7.2010 do zaplatenia, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. rozhodol, že žalobca má voči žalovaným 1. a 2. nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 1, 3, § 11 ods. 2, § 11a ods. 1, 2, 3, 4 a 5, § 74a ods. 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoKR“); ďalej ust. § 2 ods. 1 písm. a), § 3 ods. 1, 2 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“).

3. Vecne súd argumentoval tým, že žalobca má voči spoločnosti Penzión Hubert s.r.o. (sídlo: Gaštanový rad 1, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 36 758 710 - ďalej len „dlžník“) judikovanú pohľadávku, a to právoplatným platobným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 4Rob/56/2012 - 13 zo dňa 20.8.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.9.2012, ktorým bol dlžník zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 1.821,55 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 738,77 eura od 15.5.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 473,56 eura od 15.6.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 609,22 eura od 15.7.2010 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 109,- eur za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia vo výške 213,50 eura (ďalej len „pohľadávka“). Vymożenie pohľadávky bolo predmetom exekučného konania vedeného súdnym exekútorom Mgr. Zuzanou Ritter pod sp. zn.

258EX 790/12. Exekučné konanie bolo zastavené z dôvodu podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých starých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pretože uplynula rozhodná doba. Upovedomenie o zastavení starej exekúcie exekútor vydal dňa 11.4.2020. V exekučnom konaní nebola pohľadávka vymožená ani čiastočne. Uvedené skutočnosti boli medzi stranami nesporné a zároveň ich žalobca preukázal listinnými dôkazmi priloženými k žalobe. Zo žalobcom predložených výťahov z C. vyplýva, že dlžník v rokoch 2012 - 2018 nemal tržby. Z účtovnej závierky dlžníka zostavenej k 31.12.2018 (č.l. 21 - 32) vyplývajú o. i. nasledovné údaje o dlžníkovi: spolu majetok: 12.220,- eur, záväzky: 92.281,- eur, vlastné imanie: - 81.016,- eur. Z výpisu z centrálného registra exekúcií (č.l. 17 - 20) vyplýva, že voči dlžníkovi bolo k 6.5.2020 vedených 11 exekúcií. Tieto skutočnosti rovnako neboli medzi stranami sporné. Súd mal za to, že právna úprava zodpovednosti osôb povinných podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, za škodu spôsobenú nepodaním návrhu, je upravená v ZoKR ako lex specialis k ustanoveniam § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka o všeobecnej zodpovednosti za škodu, keď úpravu zodpovednosti za škodu v ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka nemožno na daný prípad aplikovať, pretože porušenie povinnosti včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu nie je porušením povinnosti zo záväzkového vzťahu (§ 373 Obchodného zákonníka), nejde o porušenie povinnosti ustanovenej v Obchodnom zákonníku (§ 757 Obchodného zákonníka) a nejde ani o zodpovednosť podľa § 135a Obchodného zákonníka, ktorý upravuje zodpovednosť konateľov voči spoločnosti a nie voči tretím osobám.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dlžník bol minimálne od roku 2018 v predlžení, keďže (i) bol povinný viesť účtovníctvo, (ii) mal viac ako jedného veriteľa a (iii) hodnota jeho záväzkov presahovala hodnotu jeho majetku. Keďže konatelia sú štatutárnym orgánom spoločnosti s ručením obmedzeným (žalovaní sú konateľmi dlžníka, a to od roku 2007), pričom § 135 Obchodného zákonníka ukladá konateľom povinnosť zabezpečiť riadne vedenie účtovníctva a predkladať valnému zhromaždeniu na schválenie účtovné závierky spoločnosti vrátane návrhu na rozdelenie zisku alebo na úhradu strát, súd mal za preukázané, že žalovaní ako konatelia dlžníka si museli byť vedomí predlženia spoločnosti dlžníka najneskôr v deň zostavenia účtovnej závierky za rok 2018 (t.j. 20.6.2019), resp. v tomto čase sa o predlžení dlžníka mohli dozvedieť pri zachovaní odbornej starostlivosti. S poukazom na § 11 ods. 2 ZoKR tak žalovaným ako konateľom dlžníka vznikla právna povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, a to najneskôr do 20.7.2019. Žalovaní návrh na konkurz nepodali, čím porušili svoju povinnosť podľa § 11 ods. 2 ZoKR, a teda ako osoby povinné podať návrh na vyhlásenie konkurzu v mene dlžníka zodpovedajú podľa § 11a ods. 1 ZoKR za škodu spôsobenú veriteľom dlžníka porušením povinnosti včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Podľa § 11a ods. 2 ZoKR sa na účely uplatnenia zodpovednosti podľa § 11a ods. 1 ZoKR predpokladá, že návrh na vyhlásenie konkurzu nebol podaný včas aj vtedy, ak exekúcia vedená voči dlžníkovi bola ukončená pre nedostatok majetku. Exekučné konanie, ktorého predmetom bolo vymoženie pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi, bolo zastavené podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoUNEK. Ust. § 3 ods. 2 ZoUNEK výslovne ustanovuje, že ak v rozhodnej dobe nedošlo k vymoženiu celého vymáhaného nároku, platí, že sa nezistil majetok, ktorý by stačil aspoň na úhradu trov starej exekúcie. Preto je právne nepochybné, že žalovaní zodpovedajú žalobcovi za škodu v intenciách § 11a ZoKR. Podľa § 11a ods. 3 ZoKR ak sa nepreukáže iná výška škody, predpokladá sa, že veriteľovi vznikla škoda v rozsahu, v akom pohľadávka veriteľa nebola uspokojená po ukončení exekúcie, vedenej voči dlžníkovi, pre nedostatok majetku. Toto ustanovenie ZoKR upravuje vyvrátiteľnú právnu domnienku, že pri porušení povinnosti včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu veriteľovi dlžníka (i) vznikla škoda, a to (ii) vo výške jeho neuspokojenej pohľadávky (v danom prípade neuspokojenej v exekučnom konaní). Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 264/2017 Z. z., ktorým sa s účinnosťou od 1.1.2018 do ZoKR zaviedol § 11a, návrh právnej úpravy nadväzuje na súčasný právny stav (§ 11 ods. 2 posledná veta), ktorý potvrdzuje existenciu nároku na náhradu škody za nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu včas. Navrhovanou právnou úpravou sa upravuje vyvrátiteľný predpoklad rozsahu náhrady škody. Povinná osoba má najlepšie možnosti preukázať, že ani včasné podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu by nevedlo k lepšiemu uspokojeniu veriteľa. Dôkazné bremeno rozsahu spôsobenej škody preto nemôže zaťažovať veriteľa. Keďže ide o priamy nárok na náhradu škody voči veriteľom, nebude uplatňovaný správcom, ale priamo veriteľmi. K obrane žalovaných, že žalobca nepreukázal, že by mu akákoľvek škoda vznikla, súd uviedol, že to nekorešponduje s dikciou § 11a ods. 3 ZoKR, ktorý upravuje vyvrátiteľnú domnienku, že škoda vznikla, a to vo výške neuspokojenej pohľadávky žalobcu. Vyvrátenie uvedenej domnienky z procesného hľadiska zaťažuje žalovaných, ktorí mali uviesť konkrétne tvrdenia a predložiť konkrétne dôkazy, z ktorých by bolo zrejmé, že ak by bol návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka podaný včas, nevedlo by to k lepšiemu uspokojeniu pohľadávky žalobcu. To však žalovaní neurobili. Netvrdili a nepreukázali ani

prípadnú existenciu liberačných dôvodov v zmysle § 74a ods. 5 ZoKR. Preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a v spore plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali žalovaní 1. a 2. prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie, a to v celom jeho rozsahu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, teda že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodil, že z gramatického výkladu uvedeného ustanovenia § 11a ods. 1 ZoKR jasne vyplýva, že osoba povinná, môže byť zodpovedná za porušenie predmetnej povinnosti iba v prípade, ak veriteľovi v súvislosti s porušením tejto povinnosti vznikla škoda. V časti určenia škody je v tomto prípade na mieste aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aplikácia ustanovenia § 373 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v aktuálnom znení (ďalej len „Obchodný zákonník“) o zodpovednosti za škodu neprichádza do úvahy, nakoľko ide o osobitný druh zodpovednosti za škodu podľa zákona o konkurze. Vzhľadom na ustanovenie § 757 Obchodného zákonníka, ak je škoda spôsobená porušením povinnosti ustanovenej Obchodným zákonníkom: „pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených týmto zákonom platia obdobne ustanovenia § 373 a nasl.,“ sa aplikujú rovnako ustanovenia Obchodného zákonníka. Do úvahy by vzhľadom na ustanovenie § 1 Obchodného zákonníka „ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva,“ prichádzala aplikácia všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Uvedené potvrdzuje renomovaný komentár: „Aplikácia všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ prichádza do úvahy vtedy, ak subjekt obchodného záväzkového vzťahu poruší povinnosť stanovenú v inom právnom predpise ako v Obchodnom zákonníku a z tohto osobitného právneho predpisu nevyplýva niečo iné.“ Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3MCdo 40/2012 zo dňa 17.4.2012 vyslovil, že „na zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinnosti podľa iného právneho predpisu než Obchodného zákonníka sa aplikuje Občiansky zákonník, a to vrátane jeho ustanovení o premlčaní práva na náhradu škody.“ Alebo „Ak nedošlo k porušeniu povinností uložených Obchodným zákonníkom, naplnenie predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením povinnosti treba posudzovať podľa všeobecnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu, ktorou sú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to vrátane zániku práva domôcť sa plnenia v dôsledku vzniesenia námietky premlčania.“ Z uvedeného potom vyplýva, že na vyvodenie zodpovednosti za škodu spôsobenú nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu má veriteľ – žalobca k dispozícii preukazovať škodu podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca v tomto konaní žiadnu škodu nepreukázal. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje svoju vyčíslenú pohľadávku voči spoločnosti Penzión Hubert s. r. o., a to žalobou na plnenie, pričom pre účely Občianskeho zákonníka nepreukázal vznik žiadnej škody. Pohľadávka žalobcu nie je, ani nemôže byť škodou pre účely § 11a ods. 1 ZoKR, teda tohto súdneho konania. V predmetnom prípade si žalobca uplatňuje pohľadávku zmluvnú, s finančným plnením, k čomu už získal exekučný titul. Získanie exekučného titulu neznamena, že jeho pohľadávka je nesporná. Nezaplatenie pohľadávky (faktúry) nie je trestné. Pri splatnej pohľadávke vzniká žalobcovi rôzne právo na jej uplatnenie, ako vymáhanie jeho nároku súdnou cestou, cez exekúciu, prípadne podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na dlžníka. Keď v súvislosti s nezaplatením pohľadávky žalobcu mu vznikla škoda, žalobca je túto škodu povinný preukázať v predmetnom konaní, k čomu ale nedošlo, pretože žalobcovi v súvislosti s nezaplatením jeho pohľadávky žiadna škoda nevznikla. Takúto škodu nie je možné nahradiť, resp. vyčíslit v rozsahu nezaplatenej pohľadávky, pretože žalovaní nespôsobili žalobcovi škodu porušením právnej povinnosti pre účely § 420 ods. 1 OZ. Žalobca v predmetnom konaní si neuplatňuje ani skutočnú škodu, ani ušlý zisk, resp. takúto škodu nepreukázal, ani nevyčíslil. Žalovaní preto majú za to, že žalobcovi pre účely § 11a ods. 1 ZoKR žiadna škoda nevznikla.

7. Žalovaní mali za to, že z ich strany nedošlo k porušeniu povinnosti podľa § 11 ods. 2 ZoKR, pretože v čase dokazovania v tomto konaní boli verejne dostupné informácie o tom, že spoločnosť Penzión Hubert s. r. o. najmenej v roku 2020 nebola v úpadku, pretože nie je predĺžená pre účely § 3 ods. 3 ZoKR. Pri stanovení hodnoty záväzkov a hodnoty majetku sa vychádza z účtovníctva, pričom zo súvahy za rok 2020 spol. Penzión Hubert s. r. o. vyplýva, že mala kladné vlastné imanie v hodnote 119,- eur. Súd preto nedostatočným spôsobom skúmal podmienky porušenia povinnosti podľa § 11 ods. 2 ZoKR žalovanými, resp. žalobca nepreukázal splnenie podmienky pre uplatnenie si predmetnej škody voči žalovaným podľa § 11a ods. 1 ZoKR, pretože žalovaní v čase predmetného súdneho konania neboli osoby povinné podať návrh na vyhlásenie konkurzu v mene dlžníka Penzión Hubert s. r. o.

8. Žalovaní ďalej nesúhlasili s výkladom ust. § 2 ods. 1 písm. a) a § 3 ods. 2 ZoUNEK, nakoľko podľa nich nie je možné z dikcie predmetného ustanovenia vyvodiť záver pre účely § 11a ods. 2 ZoKR. Podľa § 3 ods. 2 ZoUNEK, ak v rozhodnej dobe nedošlo k vymoženiu celého vymáhaného nároku, platí, že sa nezistil majetok, ktorý by stačil aspoň na úhradu trov starej exekúcie. Podľa žalovaných, takýto nezistený majetok sa potom nerovná, alebo sa nemusí rovnať nedostatku majetku pre účely ZoKR; nezistený majetok podľa ZoUNEK bol určený ako dôvod zastavenia starých/dlho trvajúcich exekúcií a nie ako prostriedok vyhlásenia skutočnosti pre účely ZoKR. Žalovaní preto majú za to, že pre účely tohto konania žalobca nepreukázal nedostatok majetku dlžníka, spoločnosti Penzión Hubert s. r. o., pretože exekúcia bola zastavená v intenciách osobitného zákona ZoUNEK a nie pre nedostatok majetku dlžníka pre účely ZoKR; preto sa jedná o právne pochybné odôvodnenie súdom. Súd má za to, že ustanovenie § 11a ods. 3 ZoKR upravuje vyvrátenú právnu domnienku, že pri porušení povinnosti včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu veriteľovi dlžníka (i) vznikla škoda, a to (ii) vo výške jeho neuspokojenej pohľadávky (v danom prípade neuspokojenej v exekučnom konaní). Dôvodová správa k novinke ZoKR účinnej od 1.1.2018 existuje a stanovuje ciele novej pridanej úpravy § 11a ZoKR, avšak relevantný komentár, ani slovenské judikáty k § 11a ZoKR neexistujú, preto žalovaní poukazujú na svoju predchádzajúcu argumentáciu k otázke výšky škody žalobcu. Z gramatického výkladu uvedeného ustanovenia jasne vyplýva, že k tomu, aby výška škody bola substituovaná neuspokojenou pohľadávkou v ukončenom exekučnom konaní, musí najprv nastať škodová udalosť na strane žalobcu, teda vzniknúť škoda, ktorú škodu žalobca pre nejaký dôvod nedokáže vyčíslieť podľa § 442 ods. 3 OZ. Súd preto nesprávne interpretuje uvedené ustanovenie, keď samotnú nepreukázanú škodu chce bez právneho dôvodu nahradiť vyčíslenou pohľadávkou, pričom je zjavné, že vystriedať sa dá jedine výška preukázanej škody, a nie samotná škoda. Nakoľko predmetné ustanovenie znie - Ak sa nepreukáže iná výška škody,..... , a nie - Ak sa nepreukáže iná škoda,....., v tomto konaní uplatňovaná výška škody nemá oporu v zákone, je neopodstatnená a nedôvodná.

9. Žalovaní preto navrhovali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovaným 1. a 2. prizná voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

10. Žalobca samostatný odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu žalovaných podal písomné vyjadrenie v ktorom uviedol, že žalovaní v odvolaní opakovane polemizujú a prednášajú svoje nepodložené subjektívne právne úvahy, ktoré už písomne prednášali počas konania a ktoré sú v rozpore s platnou právnou úpravou v § 11 ods. 2, § 11a ods. 1, 2, 3 ZoKR a ust. § 2 ods. 1 písm. a) a § 3 ods. 2 ZoUNEK, v rozpore s existujúcim právnym a skutkovým stavom. Žalobca sa k tvrdeniam žalovaných už v konaní vyjadril vo svojich predchádzajúcich podaniach, ktorých sa naďalej pridržiava. Podanú žalobu považuje za opodstatnenú a ako jedinú možnosť, domôcť sa zaplatenia svojej pohľadávky. Podané odvolanie je neopodstatnené a nedôvodné, keď ani k odvolaniu pripojené listiny – účtovná závierka Penzión Hubert s. r. o. zostavená k 31.12.2020, nemôže zmeniť súdom objektívne zistený skutkový a právny stav, pričom žalobca poukazuje na ust. § 366 písm. d) CSP. Napadnutý rozsudok žalobca považuje za vecne správny a navrhuje, aby ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu trov konania.

11. Žalovaní 1. a 2. podali k vyjadreniu žalobcu písomné vyjadrenie, v ktorom uviedli, že svoje odvolanie opierajú o zákonné odvolacie dôvody podľa § 365 CSP, ktoré riadne odôvodnili. CSP nevyklučuje odôvodnenie odvolania tvrdeniami alebo argumentmi, ktoré už odznali, alebo mohli byť prednesené či už v písomnej časti sporového konania, alebo počas dokazovania v rámci pojednávania. Týmto limitácia novôt v odvolacom konaní podľa § 366 CSP nie je dotknutá. Práve, pri zachovaní systému neúplnej apelácie, ktorý vylučuje možnosť efektívneho uplatnenia nových skutočností a dôkazov v odvolacom konaní, pri zachovaní účinkov odvolania, vytykať konanie žalovaných v odvolaní žalobcom, je celkom bez významu. Žalovaní majú za to, že žalobca sa k tvrdeniam uvedeným v odvolaní nevyjadril, keď iba poukázal na svoje písomné podania v prvostupňovom konaní, resp. takéto tvrdenia žalovaných vo svojom vyjadrení – v rámci sudcovskej koncentrácie konania-nenamietal, preto v rámci odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi, zo strany súdu nie je na čo prihliadať.

12. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie

vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaných nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

14. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaných bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu o zaplatenie náhrady škody spôsobenej žalovanými ako konateľmi dlžníka pre nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na dlžníka vyhovel dôvodiac tým, že žalovaní ako konatelia dlžníka si museli byť minimálne v deň zostavenia účtovnej závierky za rok 2018 (t. j. 20.6.2019) vedomí predĺženia dlžníka, preto im podľa § 11 ods. 2 ZoKR vznikla právna povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka najneskôr do 20.7.2019, ktorý však nepodali, preto podľa § 11a ods. 1 ZoKR zodpovedajú za škodu spôsobenú veriteľom dlžníka porušením povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu, keď ustanovenie § 11a ods. 2 ZoKR na účely uplatnenia zodpovednosti podľa § 11a ods. 1 ZoKR predpokladá, že návrh na vyhlásenie konkurzu nebol podaný včas aj vtedy, ak exekúcia vedená voči dlžníkovi bola ukončená pre nedostatok majetku dlžníka, pričom exekučné konanie vedené pre vymożenie pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi, bolo zastavené podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoUNEK a ust. § 3 ods. 2 ZoUNEK upravuje, že ak v rozhodnej dobe nedošlo k vymożeniu celého vymáhaného nároku, platí, že sa nezistil majetok, ktorý by stačil aspoň na úhradu trov starej exekúcie, pričom ust. § 11a ods. 3 ZoKR ustanovuje vyvrátiteľnú domnienku, že veriteľovi pri porušení povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu vznikla škoda vo výške jeho neuspokojenej pohľadávky, teda v danom prípade pohľadávky neuspokojenej v exekučnom konaní.

15. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody pre nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka konateľmi - žalovanými, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnia už iba nasledovné:

16. V predmetnej právnej veci opieral žalobca svoj nárok na náhradu škody o špeciálne ustanovenie § 11a ZoKR upravujúce zodpovednosť za škodu spôsobenú nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, pričom súd dospel k záveru, že podmienky tohto ustanovenia pre vyvodenie zodpovednosti žalovaných ako konateľov dlžníka boli splnené. Žalovaní v podanom odvolaní namietali tri základné skutočnosti, a to že žalovaní svoju povinnosť neporušili, pretože najneskôr v roku 2020 dlžník nebol v predĺžení; ďalej z dôvodu, že predmetná exekúcia pre vymożenie pohľadávky žalobcu bola zastavená podľa ZoUNEK a nie pre nedostatok majetku dlžníka a napokon že žalobca nepreukázal vznik žiadnej škody, pretože škodu tu nemožno preukazovať v rozsahu nezaplatennej pohľadávky, pričom ak žalobcovi v súvislosti s nezaplatením pohľadávky vznikla škoda, bol povinný ju preukázať, čo sa však nestalo.

17. Ustanovenie § 11a ZoKR v znení účinnom od 1.1.2018 zaviedlo osobitný druh zodpovednosti za škodu, ktorá vznikne porušením povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Túto povinnosť ukladá ZoKR povinným osobám v ustanovení § 11 ods. 2 veta prvá a druhá ZoKR, a to najneskôr do 30 dní, odkedy sa dozvedeli, alebo sa pri zachovaní odbornej starostlivosti mohli dozvedieť o úpadku dlžníka. Povinnou osobou je dlžník v predĺžení, v jeho mene rovnako štatutárny orgán dlžníka alebo člen štatutárneho orgánu dlžníka, likvidátor dlžníka, zákonný zástupca dlžníka. Povinnosť dlžníka, resp. ďalších povinných osôb podať návrh na vyhlásenie konkurzu plní predovšetkým prevenčnú funkciu.

Včasným podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu sa má zabrániť narastaniu dlhov a zmenšovaniu majetku dlžníka, čím sa má zabezpečiť vyššie uspokojenie pohľadávok veriteľov. Podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu má zároveň zabrániť negatívne ekonomickému pôsobeniu dlžníka na trhu, čím sa chránia aj ostatné podnikateľské a nepodnikateľské subjekty.

18. Predpokladmi tejto osobitnej zodpovednosti sú: 1. porušenie povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu; 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu a 4. neexistencia liberačných dôvodov (§ 11a ods. 5 ZoKR). Zodpovednosť za škodu tu však nepostihuje samotného dlžníka, ale len osoby povinné podať v mene dlžníka návrh na vyhlásenie konkurzu. Táto osobitná úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením povinnosti podľa ZoKR má prednosť pred všeobecnou úpravou zodpovednosti za škodu podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, to znamená, že na porušenie právnej povinnosti upravenej v § 11 ods. 2 ZoKR sa prednostne aplikuje táto špeciálna právna úprava § 11a ZoKR. V ostatnom sa aj táto zodpovednosť za škodu spravuje stanoveniami § 420 Občianskeho zákonníka. Tak to bude napríklad pri spôsobe náhrady škody, rozsahu náhrady škody a pod., ktoré ust. § 11a ZoKR neupravuje. Zodpovednosť za nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa povinný zbaví, ak preukáže liberačné dôvody stanovené v § 74a ZoKR.

19. ZoKR v ust. § 11a ods. 2 stanovuje vyvrátiteľné domnienky oneskoreného podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, medzi nimi i domnienku, podľa ktorej sa predpokladá, že návrh na vyhlásenie konkurzu nebol podaný včas aj vtedy, ak exekúcia alebo iné obdobné vykonávacie konanie bolo ukončené pre nedostatok majetku. V týchto prípadoch potom ak dlžník nepodal návrh na vyhlásenie konkurzu vôbec, nastúpi vyvrátiteľná domnienka upravená v ods. 2.

20. Právo na náhradu škody má veriteľ, na ktorom je dôkazné bremeno o tom, že mu škoda vznikla. Škoda tu potom zásadne predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú veriteľ získal na základe rozvrhu výťažku z konkurzu a sumou, ktorú by bol získal, ak by návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný včas. V ostatných prípadoch, keď konkurz nebol skončený po splnení rozvrhu výťažku, alebo návrh na vyhlásenie konkurzu nebol vôbec podaný, zákon formuluje vyvrátiteľnú domnienku, podľa ktorej výška škody predstavuje pohľadávku, ktorá nebola uspokojená a to buď 1. po zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku, 2. zrušení konkurzu vyhláseného na majetok dlžníka pre nedostatok majetku alebo 3. ukončení exekúcie alebo obdobného vykonávacieho konania vedeného proti dlžníkovi pre nedostatok majetku. Pretože ide o vyvrátiteľnú domnienku, tak dlžník ako aj veriteľ môžu preukazovať, že výška škody je iná. Vyvrátiteľnú domnienku ohľadne výšky škody však nie je problém aplikovať v prípadoch, keď bolo vedené exekučné konanie (ako v danej veci), keďže toto exekučné konanie bolo vedené pre určitú pohľadávku, ktorej svedčil exekučný titul. Na osobe, ktorá bola povinná podať návrh na vyhlásenie konkurzu, je dôkaz opaku preukázať, že v dôsledku (včasného) nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu veriteľovi nevznikla škoda vo výške nezaplátenej pohľadávky, alebo mu vznikla iná škoda.

21. V predmetnej právnej veci nebolo sporné, že žalobca mal voči dlžníkovi Penzión Hubert s. r. o. judikovanú pohľadávku, priznanú platobným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 4Rob/56/2012-13 zo dňa 20.8.2012, právoplatným dňa 22.9.2012, pre vymożenie ktorej sa viedlo exekučné konanie u súdnej exekútorky Mgr. Zuzany Ritter pod č. k. 258EX 790/12, ktoré exekučné konanie bolo zastavené podľa § 2 ods. 1 písm. a) zák. č. 233/2019 z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní, a to ex lege uplynutím rozhodnej doby. Účelom zákona o ukončení niektorých exekučných konaní (ZoUNEK) podľa dôvodovej správy bolo ukončenie starých exekúcií zo zákona v prípadoch, ak ide o dlhoročné exekúcie v ktorých nedochádza k exekvovaniu majetku povinného a ani k zastaveniu exekúcie napriek tomu, že povinný je nemajetný. V danom prípade sa exekučné konanie začalo 29.10.2012, pričom exekútorka dňa 11.4.2020 vydala upovedomenie o zastavení starej exekúcie z dôvodu podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoUNEK, keď podľa obsahu predmetného upovedomenia nedošlo v danom exekučnom konaní k vymożeniu pohľadávky oprávneného, ani jeho trov v exekučnom konaní, ani trov exekútora, a to ani len sčasti. Ustanovenie § 3 ods. 2 ZoUNEK upravuje, že ak v rozhodnej dobe nedošlo k vymożeniu celého vymáhaného nároku, platí, že sa nezistil majetok, ktorý by stačil aspoň na úhradu trov starej exekúcie. Toto ustanovenie teda upravuje právnu fikciu, ktorá slúži najmä na zjednodušenie a pomoc pri aplikácii súvisiacich osobitných právnych predpisov. Ide o relatívne nevyvrátiteľnú domnienku nemajetnosti povinného v starej exekúcii. Účelom tejto právnej fikcie je vymedziť, že zastavenie starej exekúcie z dôvodu uplynutia rozhodnej doby je v skutočnosti čo

do dôsledkov podľa osobitných predpisov rovnakým dôvodom pre jej zastavenie ako tzv. nemajetnosť povinného, ktorý dôvod zastavenia exekúcie je inak upravený v ust. § 57 ods. 1 písm. h) zák. č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.3.2017. Odvolací súd má tak za to, že zastavenie starej exekúcie zo zákona v zmysle ust. § 2 ods. 1 písm. a) ZoUNEK, je zastavením exekúcie pre nemajetnosť povinného, čo jednoznačne spĺňa podmienku ustanovenia § 11a ods. 2 ZoKR, že exekúcia bola ukončená pre nedostatok majetku dlžníka. Dôvodenie žalovaných v odvolaní, že z ust. § 3 ods. 2 ZoUNEK v spojení s ust. § 2 ods. 1 písm. a) ZoUNEK nie je možné vyvodiť závery pre § 11a ods. 2 ZoKR teda právne pre neobstoja. Je evidentné, že predmetná exekúcia bola zastavená zo zákona pre nemajetnosť povinného, pričom v tomto konkrétnom prípade nedošlo k vymoženiu pohľadávky oprávneného ani len z časti, čím je preukázaný nedostatok majetku dlžníka pre účely § 11a ods. 2 ZoKR.

22. Ďalej žalovaní v odvolaní namietali nesplnenie základného predpokladu zodpovednosti za škodu podľa § 11a ZoKR, a to neexistenciu povinnosti žalovaných podať návrh na vyhlásenie konkurzu na dlžníka, z dôvodu, že najmenej v roku 2020 už Penzión Hubert s. r. o. nebol v úpadku, pretože nebol predĺžený podľa § 3 ods. 3 ZoKR. Podľa súvahy za rok 2020 mal dlžník kladné vlastné imanie v hodnote 119,- eur. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že podľa účtovnej závierky k 31.12.2018 mal dlžník majetok 12.220 eur, záväzky 92.281 eur a vlastné imanie -81.016 eur. Z výpisu z centrálného registra exekúcií vyplývalo, že voči dlžníkovi bolo k 6.5.2020 vedených 11 exekúcií. Súd mal za to, že od roku 2018 bol dlžník v predĺžení, keďže mal viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahovala hodnotu jeho majetku (§ 3 ods. 3 ZoKR). Žalovaní ako konatelia dlžníka si museli byť vedomí predĺženia dlžníka najneskôr v deň zostavenia účtovnej závierky za rok 2018, t. j. 20.6.2019 (návrh na vyhlásenie konkurzu tak boli povinní podať najneskôr do 20.7.2019). Odvolací súd má za to, že otázku, či boli žalovaní povinní podať návrh na vyhlásenie konkurzu, je potrebné v danom prípade skúmať ku dňu zastavenia exekúcie a nie k neskoršiemu dátumu, pretože zákon v § 11 ods. 2 ZoKR upravuje konkrétnu lehotu na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu v prípade predĺženia dlžníka, a to do 30 dní od kedy sa o tom štatutárny orgán dozvedel, resp. pri zachovaní odbornej starostlivosti mohol dozvedieť. Je potom bez významu, pokiaľ sa dlžník neskôr stal platobne schopným, ak pohľadávka veriteľa zostala v jednom z prípadov podľa § 11a ods. 2 ZoKR nevymožiteľná pre nedostatok majetku dlžníka, pretože v zásade, ak je dlžník platobne schopný, má uhrádzať pohľadávky svojich veriteľov, navyše, ak sú judikované. Neobstoja argument žalovaných v odvolaní, že nezaplatenie pohľadávky nie je trestné, pretože ustanovenie § 11a ZoKR práve poskytuje ochranu veriteľom, za nekonanie štatutárneho orgánu dlžníka, ktorého následkom je nevymožiteľnosť veriteľovej pohľadávky.

23. V danej veci vydala exekútorica upovedomenie o zastavení starej exekúcie dňa 11.4.2020, pričom k zastaveniu exekúcie došlo dorúčením upovedomenia o zastavení starej exekúcie súdu (§ 8 ods. 1 ZoUNEK), ku ktorému dňu bolo dané exekučné konanie ukončené pre nedostatok majetku dlžníka. Veriteľ mal potom lehotu jedného roka na podanie žaloby na náhradu škody (§ 11a ods. 4 ZoKR), ktorú žalobu podal dňa 2.6.2020. Zároveň z centrálného registra exekúcií (č. l. 17 a nasl. spisu) vyplýva, že ku dňu 6.5.2020 bolo voči dlžníkovi vedených 11 exekučných konaní, čím je preukázané, že dlžník mal v danom prípade viacerých veriteľov. Z účtovnej závierky za rok 2018, zostavenej dňa 20.6.2019, vyplýva, že dlžník mal majetok 12.220 eur, záväzky 92.281 eur a vlastné imanie – 81016 eur z čoho je zrejme, že hodnota záväzkov dlžníka presahovala hodnotu jeho majetku. To znamená, že je správne tvrdenie žalobcu, že dlžník, resp. jeho štatutárny orgán bol povinný podať do 20.7.2019 návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, ktorý bol v predĺžení, čo sa však nesporne nestalo. V danom konkurznom konaní by boli veritelia dlžníka (ktorých pohľadávky sa dovtedy vymáhali v exekúcii) uspokojovaní aspoň pomerne. Pokiaľ žalovaní v odvolaní tvrdia, že najmenej v roku 2020 dlžník už v úpadku nebol, lebo podľa súvahy za rok 2020 mala spoločnosť kladné vlastné imanie v hodnote 119 eur, tak uvedené nepreukazuje, že ku dňu podania žaloby žalobcom 6.5.2020 by dlžník v predĺžení nebol, nakoľko existenciu kladného vlastného imania spoločnosti žalovaní preukazovali predložením súvahy za rok 2020 až k 31.12.2020, avšak nie ku dňu zastavenia exekúcie pre vymoženie pohľadávky žalobcu, ku ktorému dňu bolo v danom prípade potrebné skúmať existenciu predpokladov pre zodpovednosť žalovaných za škodu. Navyše na predloženú účtovnú závierku za rok 2020 odvolací súd ani prihliadať nemôže, nakoľko tento listinný dôkaz nespĺňa podmienku prípustnej novoty v odvolacom konaní (§ 366 CSP), keďže žalovaným nič nebránilo, aby tento dôkazný prostriedok predložili už v konaní pred súdom prvej inštancie. Nie je právne významné, že sa prípadne spoločnosť neskôr dostala z predĺženia, pokiaľ pohľadávky veriteľov zostali neuspokojené z dôvodu ukončenia exekúcií pre nedostatok majetku dlžníka v čase, keď zodpovedné osoby boli povinné podať návrh na vyhlásenie konkurzu, v ktorom konaní by došlo aspoň k pomernému uspokojeniu pohľadávok týchto veriteľov. Tým, že štatutárny orgán dlžníka

si nesplnil povinnosť stanovenú v ust. § 11 ods. 2 ZoKR, znáša zodpovednosť podľa § 11a ods. 1, 2 ZoKR. Žalovaní ani netvrdili, že by dlžník nebol v úpadku už v roku 2019, nepredložili ani účtovnú závierku k 31.12.2019. Žalovaní tak nepreukázali, že v lehote, v ktorej bol žalobca povinný podať žalobu na náhradu škody podľa § 11a ZoKR, dlžník v predĺžení podľa § 3 ods. 3 ZoKR nebol, preto poukaz na kladné vlastné imanie dlžníka ku koncu roku 2020 je nedostatočný.

24. Posledný odvolací argument žalovaných v odvolaní bol ten, že žalobca nepreukázal v danom prípade vznik škody. Žalovaní mali za to, že v časti určenia škody sa má na daný prípad aplikovať ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka. Mali za to, že pohľadávka, ktorú si žalobca v spore uplatňuje, nie je škodou podľa § 11a ods. 1 ZoKR. Dôvodili, že nezaplatenie pohľadávky nie je trestné, pretože žalobca si ju mohol uplatniť v exekúcii. Potom ak s nezaplatením pohľadávky žalobcovi vznikla škoda, bol túto škodu žalobca povinný preukázať v tomto konaní, pretože žalobcovi podľa žalovaných v súvislosti s nezaplatením jeho pohľadávky žiadna škoda nevznikla, túto škodu nie je možné vyčíslieť v rozsahu nezaplatenej pohľadávky. Odvolací súd má za to, že tento výklad ustanovenia § 11a ZoKR žalovanými, je nesprávny, nakoľko nezohľadňuje znenie ustanovenia § 11a ods. 2 ZoKR. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, zodpovednosť za škodu spôsobenú nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, je zodpovednosťou špeciálnou k všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka, preto vo svojich špecifikách má prednosť pred všeobecným ustanovením § 420 OZ a až v ostatnom (v ZoKR neupravenom) sa aplikujú ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Jedným z predpokladov zodpovednosti za škodu podľa § 11a ods. 1 ZoKR je vznik škody, pričom ust. § 11a ZoKR potom v ods. 2 upravuje domnienku, podľa ktorej výška škody predstavuje pohľadávku, ktorá nebola uspokojená po ukončení exekúcie pre nedostatok majetku dlžníka, čo v zmysle vyššie uvedených záverov je aj daný prípad. Vznik škody tu teda predstavuje neuspokojenie pohľadávky veriteľa v danom exekučnom konaní ukončenom pre nemajetnosť dlžníka. Dané exekučné konanie bolo vedené pre určitú pohľadávku, ktorej svedčil exekučný titul. Následkom nesplnenia si povinnosti štatutárneho orgánu podať návrh na vyhlásenie konkurzu na dlžníka v predĺžení, zostala táto pohľadávka nevymožiteľná, čím veriteľovi vznikla škoda. Pretože ide o vyvrátiteľnú domnienku, tak dlžník ako aj veriteľ mohli preukazovať, že výška škody je iná. Argument žalovaných, že veriteľ má preukazovať škodu, ktorá vznikla dlžníkovi v súvislosti s nezaplatením pohľadávky je nelogický, pretože škodu tu predstavuje neuspokojená pohľadávka veriteľa po ukončení exekučného konania pre nedostatok majetku dlžníka v spojení s nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu štatutárnym orgánom dlžníka. Vznik škody na strane žalobcu bol teda v danom prípade jednoznačne preukázaný.

25. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní uplatnených odvolacích dôvodov, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

26. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

27. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

28. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offo podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešným žalovaným 1. a 2. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

- 2 -

31Cob/62/2022

31Cob/62/2022-

2220201998

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).